

Թուական չեմ դրած այս Ա. տարուան մէջ, նկատելով որ փոքրիկ աշակերտը դեռ չի կրնար ըմբռնել հին դէպքի մը թուականը:

Իրան է, դասադրեալ վերջին մասին մէջ դրած եմ մէկ երկու թուականներ, բայց անոնք շատ թարմ դեպքերու առիթով յիշած եմ, հետեալքը՝ մարտի:

Պարիս, 1910

Կ. Յ. Բ.

7. — ՀԱՅ ԲՈՇԿԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԻՒՆ, Գ. ՏԵՂԵԿԱՊԻՐ, պատրաստուած՝ աստեղագիր Տգոթ. Էյդ. Շահպազէ, և կարողուած թ. րդ տարեշրջանի սկիզբը, 1920: Տպ. Ֆ. Զարեան, Բերա, Բարձագ զարու Աթրիզա խան թիւ 12 (Կ. Պոլիս): փոքր. էջ 28:

8. — ԽՈՒՎԻՔԻ ԵՒ ՅԱՐՈՒԹԵԱՆ ԵՐԳԵՐ [Մ. Ոսկեան] Գիշերային ձեռնարկներ, 1919, տպ. Արամ Ասեփասեան, Աղեքսանդրիա: — Մարտի թուղթի վրայ, էջ 178, հետեալ պարունակութեամբ. — Գլխաւոր (Սուրբ Պարթեանէ):

Ա. ՀՈՒՎԻՔԻ ԶԻՉԵՐ. Ատուկներ. Զուլումի աշխարհը. Երեսմ. Տէր էլ Զոր. Մահաւան ճանապարհը. Խաւարին մէջէն. Հայրենիքի հովիւը. Աղուանքը. Վրէժին սիրունը. Արարա. Վրէժին ժայռը:

Բ. ԳԻՇԵՐԱՅԻՆ ՀԵՄԿԼՏՈՒՔՆԵՐ. Գիշերային ճեղքաւոր. Փշուած ճնար. Երազիս աշխիւը. Աշունը Լըռու. Կեդոսի արեւուն վրայ. Քունը. Ար մը անդրի. Քարթը. Ա՛լ ամեն բան լնացաւ. Գիշեմ ինչու. Բանս սէի ինչու. Դուն ամեն ոյժ... Այսոր ներքն. Քաղաքն շուրս. Զոր փորձեցի. Ո՛չ չեմ տեսնար. Յուսահաւու. Պիտի ուզէի մահանալ. Կտախտներին մէջ. Մերժումի նամակը. Տնոր ժամը. Պայտին կուգար. Եղեկապոսին մէջ. Թիթեանիկը. Երեք էին. 5 ՅՈ. Ա՛լ երգը լուրիւ. Թաղում. Բարեկենցաղ. Անկուծ. Վերջին շուն. Պ. Ուրիշ Հայրենային. Ամեն տեղ. Հուսկ բանը. Վրիպաւոր. Ցանկ նիւթոյ:

9. — ՈՒԺԻՆ ՎԺԻՌԷ, քաղաքագործին երկու տարուամով [Օսնիկ Եփրատեան] Բարիք, 1920 (փոքր էջ 32, գինը՝ 2 ֆրանկ):

Պ Ե Պ Ի Լ Ո Յ Ս

Աւալք ընդմէջն — Կընթանայ անդու
Լեռաւ յայտնու — Կառուի խորիւն:
Կըսն թէ՛ անոր — Վազը տեղագին
Կը ամսի զայն շուրս — Եղերքն անդունդին,
Կըսն թէ՛ ինչու — Այսքան կ'արտորայ,
Շատեր կ'որան — Այս ճամբուն վերայ..
Կը հարցնեմ ես՝ — Կորուսաւ ինչէ՛ն,
Էն և անհունը — Զիրար կ'ընէն..
Բաժինն է մարդուն — Հաւածուիլ բաղդէն,
Դուն յանդուգն եղիլ — Կամբը կը յաղթէ:
Քալէ՛ նաւակը իմ — Աւալք ընդմէջն,
Թող ծովուն քամիք — Շաշին շատունն:
Շատեր զըսան հոն — Մահը տիրազէմ,
Բայց, քիտցի՛ր, ես հոն — Լընս պիտի գտնեմ:
Գ. Մ. ԱՐԱՍԵԱՆ

Փ Ա Ռ Ք Ի Զ Ա Ի Ա Կ Ն Ե Ր

ԳԼՈՒԽ Բ.

Ե Ր Ա Ժ Ի Շ՝Տ Ը

(Շար. տես. 1917 թգմ. էջ 844):

◁ ○ ▷

Մուսանբերու Սիրենա, արուեստներու անդրանիկ, աննիւթականին վսեմ ժայն, բոլոր ժողովուրդներուն հասարակաց լեզու, աղբիւր մշտնջենաւոր ուրախութեան, մարդուն միակ իսկական ստեղծագործութիւն, արուեստ՝ որ կը կերպարանափոխուի՝ բայց չ'իյնար, ա՛նա Երաժշտութիւնը: Հոն՝ ուր կը վերջանան նկարչութիւնը, քանդակագործութիւնն ու բանաստեղծութիւնը, կը սկսի ան՝ տեղափոխելով զմեզ զմայման սահմաններուն գերերկրեայ աշխարհի մը մէջ:

Երբ մեղեդիին ալիքը ծփալով կը պաշարէ զմեզ՝ ամէն գոհնիկ մտածութիւն կը վարատի, վստահութեամբ ամենատուր կ'ըլլանք այդ հրաւերին՝ ինչպէս սիրոյ հրապոյրի մը: Զկայ երաժշտութիւնէն անելի արուեստ մը, որ ազնուացնէ ու զաղափարականացնէ մեր զգացումները: Բանաստեղծութիւն, նկարչութիւն, քանդակագործութիւն, ստորակարգեալ են անոր յուզումներուն ուժգնութեամբ, զոր նա կարող է առաջ բերել:

Քիչ զբազմներ,՝ ամենասակաւ ընտրեալներ՝ կրնան ըսել՝ կարգաւով բերթուած մը, դիտելով նկար մը, արձան մը կամ տաճար մը՝ թէ՛ յափշտակուած են. շատեր ընդհակառակն իրենք իրենցմէ դուրս ելած են հրճուանքի աշխարհի մը մէջ՝ լսելով գեղեցիկ երաժշտութիւն մը:

Հարցուցէք կրօնական եռանդով գեղուն մարդիկներուն ու անոնք ձեզի պիտի ըսեն թէ՛ ինչպէս յաճախ իմացական արբեցութեամբ յափշտակուած են՝ լսելով հանդիսաւոր տոնախմբութեանց ընկերող երգչուներն մեղեդիները: